

Sarıkamış

– pemberüya · 04 Haziran 2013

Bu gün öğleden beridir bastıran bir uykunun esiriyim. Gözlerim kapanmaya başlıyor. Oysa ki ikindileri uyumayı hiç sevmem, bu yüzden direniyorum. Gözlerim kapandıkça açmaya çalışıyorum. Derken aklıma Sarıkamış faciası geldi.Ah ne facia o!Orda da kapanan gözler vardı!Askerlerin hali sanki pikniğe gelmiş gibi!! Üstündekiler yazlık peki ya ayaklarındakiler ; zahirde var sayılır. Yazın dahi giyilmez. Asker orduya güvenip kalın giyinmemişti. Oysa ki kışlık elbise taşıyan alman gemisi çoktan batmıştı. Asker o dağlık tepeleri soğuk, açlık, bitkinlik, bayır, yokuş, adam boyu kar demeden sürekli yürüyorlardı. Eller ayaklar önce büyük bir acı ile kızarıyor sonraları morarak uyuşmaya başlıyordu. Zaten aç ve bitkin olan asker bu da yetmezmiş gibi yürümekten terliyor ve terli elbiseleri sırtında donuyordu.Sanki şu an gözlerim biraz açılır gibi oldu!Sarıkamış! Sarıkamış! Neresi sarıydı anlamadım gitti. Düşündüm acaba şu kar kalksa altı sarıymıydı?Asker için o soğuk geceler uzadıkça uzuyordu. Artık o açlık ve bitkinlik yetmezmiş gibi bir de soğuk, uyku getiriyordu. Kimileri dayanamıyor bulduğu bir köşeye yatıp uyumak, sadece uyumak istiyorlardı.Heyhat!Soğuğun bir tek uykusu pek tatlı!!Ama ne oluyor neler oluyorsa en çok gecelerde oluyordu. Sabaha yüzlercesi binlercesi donmuş ŞEHİT...Soğuk geceleri yanına ölüm meleğini alarak uyku ile gelirken, gündüzleride sanki marifetlerini sergilemek için bir aydınlıkla geliyordu.. Soğuk direttikçe diretiyor sanki şu beyaz karlara hiç kan değmesin istiyordu. Belkide gazezikırmızıdan çok sarıya idi. Sarıkamış!Şu an hava karardı, uykum bayağı açıldı!!Şehitlerimiz!Canımız!Bağrımız!Tam 90 bin bağır, 90 bin can.